

AĞIT SÖYLEME GELENEĞİMİZ VE KADIRLI-KOZAN YÖRESİNDE SÖYLENEN AĞITLAR

Öğr. Grv.Mehmet YARDIMCI

Türk Halk Kültürü içinde Çukurova yöresinin bölgesel zenginliği hiç de azımsanacak ölçüde değildir.

Bu kültür zenginlikleri pamuk toplayan kızların pamuk toplarken söyledikleri manilerle .yüreği de benzi gibi yanık yağız delikanlıların söyledikleri türkülerle yaşlıların anlattığı masal ve efsanelerle öyle bir zenginlik arzeder ki bu kültür değerleri tam olarak derlenip toparlansa ciltler dolusu kitaplara sığmayacak ölçülere varır.

Bu kültür değerleri arasında Çukurova'da söylenen ağıtlar da önemli bir yer işgal etmektedir.

Biz bu tebliğimizde Çukurova halkının yaşamından önemli görüntüleri sergileyen ağıtların sadece Kadırlı ve Kozan yöresinde söylenenlerin üzerinde duracağız.

Bu yörede söylenen ağıtlar Çukurova halkının sanatçı ruhunun dışa vuran en güzel belgeleridir.

Çukurova yöresinde Anadolu'nun bazı yörelerinde olduğu gibi düğün geleneğinin bir parçası olarak kına gecesi dediğimiz düğün töreninde söylenen ağıtlar da bulunmakta olup biz bu tür ağıtları konu dışı tutup sadece ölümle ilgili gelenekler içinde yer alan ağıtları konu edineceğiz.

Ağıtların en önemli özelliklerinden birinin ezgi olduğunu biliyoruz. Fakat ağıtların ezgilerini bilimsel bir müzik anlayışı içinde verebilmemiz çalışma alanımız nedeniyle mümkün olmadığından sadece söz değerleri ve konuları ile olaylar üzerinde duracağız*. Yine, Kadırlı ve Kozan hakkında da bilgi vermeye çalışacağız.

Anadolu'nun birçok yöresinde hala canlılığını koruyan ağıt söyleme geleneğinin tarihimizin ne denli derinliklerine dayandığını bir Kırgız Destanı olan Manas Destanının da Kahraman Manas Alp'in ölümü üzerine "Saykal Kızın kafilesindeki 9 gelin, 9 kız onsekizi birden çok dokunaklı sesle ağıtlar söylüyorlardı" (1) biçimindeki anlatı belirlemekte olup; Kaşgarlı

(1) Abdulkadir INAN;Manas Destanı, Kültür ve Turizm Rakanlıoı Yavınları 197? ANK

Mahmut'un Divan-i Lügat-it Türk'ünde;
Alp Er Tonga öldü mü
Issız acun kaldı mı
Felek öcün aldı mı
Şimdi yürek yırtılır.

Biçimindeki ağıtların yer alışı, yine Dede Korkut kitabındaki Bamsı Beyrek hikayesinde Beyrek'in ölümü üzerine yavuklusu Banı Çiçek'in

Vay al duvağım sahibi
Vay alnım başım umudu
Vay şah yiğidim, vay şahbaz yiğidim,
Doyunca yüzüne bakmadığım Hanum yiğit(2)

diye söylediği ağıt bu türün halk kültürümüzün önemli geleneklerinden biri olduğu kanıtlanmaktadır. Bu önemli geleneğin yüzyıllar boyu unutulmayıp özünden hiç bir şey kaybetmeden günümüze kadar ulaşması da halkımızın önemli harslarından birinin en belirgin ifadesidir.

İslamiyet öncesi devirlerde "sagu" deyimini ile karşılanan ve "Sıgtamak" yani ağlamak fiilinden türemiş olan ağıta Kerkük Türklerinde "Sızlamağ", Türkmençe'de "ağı", Azerbeycan'da da Anadolu'da olduğu gibi "Ağıt" terimi kullanılmaktadır.^)

Hun Türklerinden itibaren ölü gömme ve yuğ törenlerine bağlı olarak milli bir gelenek halinde günümüze kadar ulaşmış olan ağıtlar bir bakıma ölen için söylenmiş methiyeler demektir.

Kadirli ve Kozan yöresinde ağıt söyleme geleneğine gelince bu gelenek özünden hiç bir şey kaybetmeden süregelmiş olup halen devam etmektedir.

Kadirli ve Kozan halkı hemen hemen bütün Çukurova'da olduğu gibi ölüm anında yada dini vecibelerin hazırlıkları sırasında ağıt yakmaya başlar. Ölü gömüldükten sonra ise asıl ağıt töreni yapılır. Hatta günlerce söylenenleri de görülmektedir. Bazı erkekler özellikle halk şairleri tarafından mesela Kadirli Aşık Karabulut'un söylediği;

(5) M. Necati Sepetcioğlu.Dede Korkut, 1975, 157

(6) Şükrü ELÇİN; Halk Edebiyatına Giriş, Kültür Bakanlığı Yayınları,1981 ANK.

Gece geldi acı haber
Yüz çevirdi kötü kader
Bir aile ağlaşıyor

Cümlesini sarmış keder (4)

biçeminde söylenenleri olsa da ağıtlar genellikle ka-dınlar tarafından ve ölü evnde söylenir. Bu kadınlar ölünün anası, karısı, kızkardeşi, kızı, akrabaları olabileceği gibi komşuların da alabilir. Odaya her yeni giren kadın ölünün en ya-kın birine sarılıp, ağlar ve bir ağıt söyleyenkadının mısra sonla-rında fe-ryat sesleriyle söylediği "uyy", "oyy", "vayy", "hin" gibi seslere orada bulunan kadınlar da katılır.

Ağıtlarda ölen kişinin çeşitli özelliklerinden ve özellikle ölüm olayından söz edilir. Ölüyü de konuşmalara katarak anlatmak, eşyalarından, malından mülkünden söz etmek de gelenektendir.

Ağıt yakıcılar genellikle hiç bir eğitim görmeyen tahsilsiz kişilerdir. Çoğunun okur yazarlığı bile yoktur. Buna rağmen halk şiirinin yaygın kalıplarını rahatlıkla zorlamadan kullanmaktadır.

Kadirli-Kozan yöresinde göze çarpan söyleyiş özelliklerinden biri ağıtçı kadınların ağıtı yakıcak ölü için ölünün niteliklerini belirleyici ağıtlara giriş olmak üzere ve kendilerini olaya, o anki duruma hazırlamak maçı gile önceden yakılmış ağıtlardan parçalar söyleyerek sonra asıl ağıtı yakmalarıdır.

Bu yöre söylenen ağıtlarda halk şairlerinin eserlerinden, daha evvki ağıtlarından özellikle Avşar ağıtlarından ve

Evlerinin önü yonca
Yönce kalkmış dam boyunca
Ağam uzanmış kan içinde
Yatar boylu boyunca

gibi anonim türkülerden alınan parçalarla örülmüş ağıtlara da rastlanmaktadır.

(4) Esmâ ŞİMŞEK; Kadirli'den Derlenen Ağıtlar ve Ağıtlar üzerine Bazı Düşünceler, Erciyes, Yıl: 13, sayıO152, Ağustos 1990.sAğıt, ağlanan kişinin hangi şartlar içinde öldüğü üzerinde çok durur.

Akşamınan çimilir mi
Derin suya tumulur mu
Babası yok ebesi yok
Böyle yavru gömülür mü

biçimide olay hem gözler önüne sergilenir hem de sanki başkalarına öğüt verip ibret alınması, derin sulara girilmemesi gibi imajlar dile getirilir.

Kadirli ve Kozan yöresinde söylenen ağıtlarda Çukurova ağıtlarının genelinde bulunan bir söyleyiş özelliği olan "BABA-MİN OĞLU" ünleminin sık sık kullanılmış olmasında önemli özelliklerindedir.

Kozan'ın Ayşe Hoca köyünden derlenen Veli Efendi ağıdından geçen:

Al yaralı babam oğlu
Öksüz kaldığı leyli gizi oyy oyy oyy (5)

deyişindeki; yine Ermeni işkenceleri nedeniyle Saimbeyli Yarpuzlu ailesinden Abdülgafur Efendi'nin eşi Melek Hanım'ın 1920 yılında söylediği ağıtta geçen;

Yaşa babam oğlu yaşa
Bu da gelirmiş başa
Kaystancı Hüseyin Efendi'nin
Sarığın sardılar taş (6)

deyişindeki ve Kadil'de yaygın olarak söylenen İnce Mehmed ağıdında geçen;

Ağca dağın namı karı
Yatar parlayı parlayı
Babam oğlu can veriyor

Ganlar terleyi terleyi biçimindeki babam uğlu bu özelliğin ilginç örneklerindedir.

Bu yörede ağıt bir deyiş kişinin konuşması biçiminde olduğu gibi iki ya da daha çok kişinin ağzından da söylenmekte, ağıtçı bazen ölenin annesi, babası, kardeşi gibi yakınlarını yakıtığı ağıtlarda konuşturmaktadır. Bazı ağıtlarda da Kozan'da oğlu öldürülen ananın ağıtında olduğu gibi;

Gelin:
Şu Sis'inde günden yüzü
Açıldı mı top nergisi
Kalk anam oğlunu getir
Günde ağlatırım sizi

Ana:
Ahmetim gelir birazdan
Çıkamaz ottan firezden
Ne sen aldın ne ben aldım
Elin aldığı murazdan

Gelin:

Kara dutta kab'ağaçlar
Başında ötüşür kuşlar
Ayan olsun garip anam
Bir oğlunu öldürmüşler

(7) Sabahattin Eyüboğlu-Yaşar Kemal; Gök yüzü mavi
kaldı, Toros Yay 1982, İst.

(8) Mustafa Onar; Saimbeyli, Ekin Yayıncılık, 1989
Adana, s. 346

Ana:

Efesini bana verin
Ben belime sokacağım
Ahmet oğlum düğün kurmuş
Ben halaya çıkacağım

Gelin:

Kozan'ın da üstü bucak
Ot biçerler kucak kucak
Sana diyom garip anam
Yanar m'ola batkın ocak (7)

karşılırlı konuşTURULMaktadır.

Kadirli ve Kozan yöresi ağıtlarında en çok konu edinilenler bir kaza kurşunu ile, boğulma nedeniyle ya da düşman eliyle gelmiş genç ölümleridir, yine yeni evlilerin, düğünlerini görememiş nişanlıların, asker ocağında ya da gurbette ölen delikanlıların ölümlerine yakılan ağıtlar içli ve en etkili olanlardır.

Kadirli'nin Şahaplı köyünde oturan ve Sağrun çayında boğularak ölen Elif Kız için yakılan;

Hep millet suya döküldü
Elim kemikten söküldü
Yekin Elif bacım yekin
Anayın beli büküldü

Kör olsun Savrun'un gözü
Dayanmaz kimsenin özü
Nasıl ağlamayım buna
Anasının büyük kızı

Savrun akıp bulanıyor
Dağı taşı dolanıyor Yekin
Elif bacım yekin Emmim
yerde beleniyor

Akşamı nan çimilir mi Derin
suya tumulur mu Babası
yok ebesi yok Böyle yavru
gömülür mü

(7) Sabahattin Eyüpoğlu-Yaşar Kemal; "Gökyüzü Mavi
Kaldı'^, Toros Yayınları, 1982, İst.

Elif yüzün al istiyor Siyah
saçın tel istiyor Biz Elife
düğün kurduk Bayraklar yol
istiyor

Şabaplı'nın altı eniş
Çarşıdan alırlar yemiş
Döndü kadın çık deyince
Bir daha dumayım demiş

Benim de yüreğim yandı
Derdim acarlandı şimdi
Evel çağırırsan n'olurdu
İşi ı rasgelesi Döndü

biçimindeki ağıt; Kadirli'de Dede ile Poyraz adlı vurulan iki
kardeş için anaları tarafından yakılan:

Elime verdiler sazi
Koynuma koydular közü
Dedim mi oğlancığım Hepi
bir eylemiş sözü

Yunaklıkta haber vardı
Imekledim geledim
İki oğlan ölmüş derler
Aradım da bulamadım

Kilidi vurdum kapıya
Seyrettim çıktım tekiye
Gavur imiş gavur düşman
Üleşin atmış sapıya

Evimizin önü ekin Yekin
kara dedem yekin
Ağlamaya arlan iyom
Düşmanların evi yakın

Yan yana yatırmışlar Çula
koymuş yatırmışlar Kele
böyle düşman m'olur
Ocağımı batırmışlar

Abalar giydim abalar
Kınamayın beni obalar
Kara dedem ağ Poyraz'im
Kah anam der kah çabalar

. Al at nenni kır at nenni
Kucakladım ala kanlı
Dedeme gelin getirdim
Poyraz oğlu delikanlı

Atım bağlıdır Bucak'ta Hiç
oğlum kalmadı ocakta Ne
yatarsın Dede beyim Ala
kanlı ısıcakta

Ekşilerinde derecesi
Ne çok çekiyor arası
Ala kanlı kucaklıyor
Nişanlısı kör olası

Atım kalmadı Bucak'ta
Oğlum kalmadı ocakta Ne
yatıyon itelerim
Guşluklayın ısıcakta

Yumam seni ganlı köynek
Güne serer gurudurum Arif
ağam gelenecek
Bohalarda ürüdüürüm

Gadanı alayım Zeliş Kıratın
başına yapış Ağ Poyraz'im
gara Dede'm Son binişin
bugün binmiş

itelerim bir yatırdım Arasına
ben oturdum Ağ Poyraz'im
gara Dede'm Sanırım geri
getirdim

Dede'm odada yatıyor
Yorganını yel atıyor Ne
yatarsın Dede beyim
Nişanlını el alıyor

Vızılızıl uçan arı Bu arının
balı olmamı Benim gibi bir
Yiğidin Sağ yanımda yari
olma mı

Motor kapıda işliyor Al at
ierde kişniyor Vurulmuş
Dede beyim Diline oturmuş
dişliyor

Arif Ağa Tefik Ağa Ben de
kul olayım sana İki oğlum
baba yiğit
Müftü ne diyon bana

Emiş Hatun Emiş Hatun
Elden ele gitti metin Dede
oğlun söyle böyle Poyraz¹¹
alayım satın

Topal gibi geziyorum İki
elimde iki değnek Gelene
okuntu saldım Armağanın
kanlı gömlek

Yol üstünde ifte mezar
Eser yeller gani tozar
Ne yatarsın aslan oğlum
Isıcakta yaran azar

biçimindeki ağıtlar Kadirli ve Kozan yöresinde genç ölümleri
için yakılan ağıtlardandır.

Bu yörede söylenen ağıtlarda baş vurulan ve oldukça
etkili olan bir davranış da ;

Nasıl kıydın dayı
Nasıl canıma İki
kurşunda Girdin
kanıma (8)

ağırın da bacım gelsin
enemin kanını yusun
El sözüne uyan kardeş
Salımın ucundan tutsun

gibi syleyişlerde görüldüğü üzere ölen kişiye sanki sağmış
gibi konuşulmaktadır.

Bu yörede söylenen ağıtlarda olayın geçtiği evre ve
sürdürülen hayat tarzı hakkında da ;

Gitmez olaydım oduna
Gittiğime oldum pişman
Her komşuya güven olmaz
Sanırsın kırk yıllık düşman

(8) Necmi YAşAR; Kuzey Çukurova Kozan Yöresi
Ağıtları, 2. Milletlerarası Türk Folklor Kongresi Bildirileri, cilt: 2,
ANK.

ve
Yoncalığın ince yolu
Gide gide gavuşuyo
Seni vuran hayın düşman
Sokaklarda dolaşıyo
İle
Kozan dağı dağ değil mi
Çevre yanı bağ değil mi
Öldürmüşler Kozanoğlum
O da bize ar değil mi

Kadirli-Kozan yöresinde söylenen ağıtlarda ağıt söyleyenin o an yanında bulunun kişilerin yönelerek söylenmesi, çevredekilere hitap etmesi de ;

Sana derim Hürü Bacı
Çöktü ciğerime acı
Evlat yitirmesi zormuş
Datlı ekmek oldu acı söyleyişinde
olduğu gibi, gelenektendir.

Kadirli ve Kozan yöresinde ağıt gelenek olarak ölüm olayı üzerinesöylense de bazı kişilerin kendini büyük ölçüde sarsan;sevdiğine kavuşamama.bir felaketle karşılaşma ya da ekonomik durumun bozulması gibi nedenlerle bir yaralının Tahsin bey isimli Kozan'lı bir doktor için yaktığı ağıtta olduğu gibi;

Geceden kaçanı erken tutarlar
Cezası olanı zindanı atarlar
Ben ölürsem el kızını satarlar
Ne olur Tahsin Bey'im kıyma canıma

Bir çalı da bir cücüğü saklıyor
Katipler oturmuş künyem yokluyor El
kızı evde de yolum bekliyor Ne olur
Tahsin Bey'im kıyma canıma

Kozan'ın ahalisi geldi dirildi Kendini
görünce belim kırıldı İdam kararımız
ne tez verildi Ne olur Tahsin Bey'im
kıyma canıma

Aşık Hüseyin'im gezdim yoruldum
Gözüm bağlı bir ağaca sarıldım
Evvel ölü idim şimdi dirildim
Ne olur Tahsin Bey'im ne olur kıyma canıma
değişik konularda da söylenmektedir.

Bu yörede söylenen; Kozanoğlu, İnce Mehmed, Bebek, Çınar, Boş Beşik ağıdı gibi ağıtlar olayın üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen çeşitli nedenlerle sık sık söylenmekte, dilden dile yaşatılıp, nesilden nesile aktarılmaktadır.

Taşı toprağı gibi insanların da bağıri yanık olan Anadolu'nun bu yöresinde ölenin arkasından yakılan ağıt canlı bir hatıra ve ölen için yerine getirilen bir görev olarak hafızalarda yerini almaktadır.

Bu ağıtlarda Anadolu halkının hayat felsefesinin özü saklıdır. Yine bu ağıtlarda bir topluluğun hak ve adalet kavramları üzerindeki görüşlerini bulmak mümkündür.

Kadirli ve Kozan yöresinde derlenen ağıtlardan örnekler:

1.

Kozan'ın Ayşe Hoca köyünde yaşayan Veli Efendi adında birinin kan davası nedeniyle Çolak adlı düşmanı tarafından öldürölüşü üzerine karısı tarafından yakılan ağıt:

İnce Veli Efendim ince
Kaput giye dal boyunca
Yeni dünyana doydun mu
Dokuz kurşunu yiyince

Beş liralık kabak döner
Evine kaymakam iner
Böyle ünlü babam oğlu
Duyan eller buna yanar

Parlar gargaşın konağı
Gayrı güvercin düneğı
Ya nidicin itin oğlu Sür
git kırmızı ineğı

Boz urba kara yelek Gene
dayandırdın felek

Osman babasını arıyor Gidek
de kahvede bulak

Haçça ağlar başım deyi
Sultan ağlar başım deyi
Oturmuş Zala da ağlar
Genç irisi kardeşim deyi

Gözlerin kör ola Haçça
Uğrun uğrun seni kollar
Nola öldüren adam olsa Bir
kolu yok köpek derler

Leyli ağlar Zöhre ağlar
Yol verindağlar
Babamoğlu ismarlamış
Uzakta oturan beyler

Kurban olayım canına
Sinek mi tondukanına Ne
yatıyon babam oğlu
Kurtoğlu geldi yanına

(Deri: Şahmura Arık, İnönü Üniv. Eğ. Fak. Öğr.)

2.

Kozan'ın Alapınar köyünde Bekir ve İsmail isminde iki
oğlunun vurulması üzerine annelerinin yaktığı ağıt:
Büyük tepe küçük tepe Bekir yıkıldı berk kopa
Şu oğlan askerden gelmiş Parmağında altın
toka

Kapında dutun kurusun
Garı dillerin çürüsün Eylen
Sarı İsmail eylen
Yemenden Bekir yürüsün

İsmail yiğit iyisi
Bekir gölgenin koyusu

Kuluncunu kucak almaz
Karaca bunun dayısı

Büyük Maraş Küçük Maraş
Ulaş kara donlum ulaş
Sabahleyin gün burnuna
Arka arkaya çıktı leş

Alapınar'ın duvarı öreni
Gözü sürmeli cereni Bekir
kapıya yıkıldı Hoca şaşırma
Kur'anı

Derelerde söğütten
Yenemezdi öğütten
Akşam içeri dolardın
Dal kılıçlı yiğitten

3.

Kadirli'nin Karabacak köyünde Kurtuluş savaşı yıllarındaki eşkiya olayları sırasında Kürt Reşit adlı eşkiyanın adamları tarafından öldürülen Halil Ağa için yakınları tarafından yakılan ağıt yıllardır unutulmayıp çeşitli vesilelerle sık sık söylenen ağıtlardandır.

Kapıda da koca çardak
Gelen atlı burdaniner Böyle
ünlü emmim oğlu Kadı ile
bile biner

Çardağı yüksek çatılı
Altında kandil atılı Şükür
olsun yaradana Arkasında
var çetili

Kır atta gülgülü çete
Arıyorum seçe seçe
Ardından düşman geliyor
Kaça emmim oğlu kaça

Kıygın emmim oğlu kıygın Atı da
kendine uygun Mavizerin
kurşununa Eşkiyalar almış
soygun

Ne ağlıyon Hatun bacım Başı
kabak deli gibi Şimdi baban
Kars'tan gelir Ünü büyük vali
gibi

Hala oğlumun bile Dede de
gözümün nuru Ne aradan
bakıyorsun Ağlasana hele
Hürü

Kele Selver kele Selver Yük
üstüne atma şalvar Çocukları
pek küçücük Ummuhan'ı
Hak'ka yalvar

Kapıda da dut ağacı Taze ışkın
atar m'ola Çocukları pek
küçücük Durdu yerin tutar
m'ola

Tıbılı'nın oğlu Reşit Kanlar akar
çeşit çeşit Emmim oğlunu
vurmuş Kör olası Kürt Reşit

İki köyün ik'arası Hayli çekiyor
derisi Bir kurşunlan vurmuşlar
Düşmanmıydın kör olası

4.

Kadirli'de oğlan evinden at üzerinde gelin getirilirken ge-
linin şerefine atılan silahlardan birinin kurşunu **kazaen dama-**
da rast gelir, üamadm annesinin:

Ŗu taraftan yıldız doğar
Ona derler kervan kıran
Kele gelin adın bata
Sana derler bayrak dren
biiminde bir ağıt yakması üzerine sinirlenen ve daha da
artan gelinin yaktığı ağıt:

Spremedim havlunuzu
Yıkamadım evinizi Niye
bana kahrediyon Ben mi
ldrdm oğlunuzu

Gaya dibi garınalı Yollar
gider eğrimeli Sanki
bende gelin m'oldum Yanı
ifte grmceli

Gapısının n gavak Gavaktan
dökülür tevek Sanki ben de
gelin m'oldum Elim kına yüzüm
duvak

Gökte bulut yan gider
Mahmudumdan kan gider
YetiŖ doktor beyim yetiŖ
Mahmudumdan can gider

Kele derse kele derse 
kızıyın biri bize Sanki bende
gelin m'oldum At stn de
geze geze

Az giderim uz giderim Dere tepe
düz giderim Sanki ben de gelin
m'oldum Gelin geldim kız
giderim

atal yapının kanadı
stne kuŖlar tnedi

Babamın güççük oğlu
Beni al ğana beledi 5.
Kadirli'den Şah Murat Arık tarafından derlenerek bize
Őtırılan ve yeni gealinken ölen Haçça Kız için yakılan ağıt:
Ağlar gözüm söyler dilim Ben görmedim böyle ölüm İki halı
on beş kilim Haçça kızdán soyka kaldı

Düşümde gördüm düşünü
Mevlam bırakmaz peşini
Ne vefasız yalan dünya
Dağlan Haçça'mın başını

Boş dala bülbül konmuyor
Gelinsiz ev olmuyor Varın
söylen Haçça kıza Guşluk
oldu uyanmıyor

Sağmen geldi gol gol gezer Üç
katip çeyizin yazar Haçça
kızdán soyka kaldı On altınlık
sırma nizar

Sağmen gısıktan aşmadı
Düğün yemeği bişmedi
Haçça'm gelin oluyom diye
Gına çapıtın çözmedi
6.

Kadirli'de genç yaşıta ölen oğlan için yakılan ağıt:

Yaylaya göçerdi ilimiz
Yenice soldu gülümüz
Sırtıynan daş çekmişti
Mezarın yapmış Ali'miz

Yürü bre emeklerim
Yürüyemez ineklerim

Œimdi kime kaldı desen.
Kara gözlü ineklerim

Bir ağaç diktim kurumuŒ
Asker uŒađı yürümüŒ
Gadanı alam Yusuf Ağa
Oğlansızlık ne zormuŒ

Yusuf Emmi Yusuf Emmi
Gul oldum döŒü enli •Bu
esvap bir giz ister
EvlenmemiŒ delikanlı

Biçimindeki ağıtlar Anadolu insanının tabiatında var olan
sevgi, saygı ve hatırbilirliğin canlı belgeleri olarak varlığını ge-
leneğe bağlı olarak sürdürmektedir.